

Gražiausias katinas

– Laba diena, – mandagiai pasveikino katinas nedrąšius Šiukšlyno naujokus ir suskubo prisistatyti: – Esu gražiausias ir... – Jam labai knietėjo pasivadinti „įžymiu bei turtingu“, tačiau įžymiam tapti vis nepavykdavo, o turto neturėjo jokio, todėl pridurdavo: – Ant šlovės slenksčio laikinai užtrukęs, beveik įžymus, ir jau netrukus išgarsėsiantis katinas Ferdinandas! Čia mano... – Nuolatos aplink zujančio mažyčio šunelio Ferdinandas nelaikė draugu, greičiau – ištikimu savo gerbėju. O mažiems šuneliams, katino nuomone, ilgi vardai netinka, todėl niekada viso ir neištardavo. – Čia mano Pū.

– Pūkselis, – tyliai pataisė katiną šuniukas ir pavizgino uodegėlę. Savo vardo pirmąjį skiemenį Pūkselis visad pabrėždavo labiau nei kitus du. Tai dėl to, kad norėjo greičiau užaugti.

Katinas Ferdinandas Šiukšlyne gyveno jau senokai. Išvartytas, o gal pats pabėgęs (šią savo biografijos vietą jis pasakodavo miglotai), Ferdinandas Šiukšlynan pateko taip, kaip ir daugelis – tuščias pilvas pats parodė reikiamą kryptį. Žinoma, ši vieta negalėjo patikti iš pirmo žvilgsnio. Nei iš antro. Bet atidžiau apsidairęs netikėtai suprato: Šiukšlyne jis pats gražiausias! O tai, anot Ferdinando, tiesus kelias išgarsėti ir tapti įžymiam. Todėl, užmerkęs akis į kai kurių Šiukšlyno senbuvių purkštavimus, nusprendė čia pasilikti.

Nr. 749136

AFF

REINOS

maa
su luttu
ti maa
atmulo

Ferdinandas iš tiesų nebuvo jau toks gražuolis, koks manė esąs. Tiesa, jis atrodė gana stambus ir beveik puse galvos aukštesnis už visus kitus Šiukšlyno katinus. Raudonai rudas jo kailis buvo lygus, blizgėjo saulėje, o balti žandai ir pakaklė rodė jį esant neprastos kilmės. Deja, visą vaizdą gadino uodega. Priverta metalinių mėsos parduotuvės durų, ji sutrumpėjo perpus. Bet Ferdinandas ilgai dėl to nesisielojo ir, nusprendęs, kad gražiam katinui trumpa uodega tinka labiau, šį trūkumą ėmė laikyti privalumu.

Gaila, tačiau būsimosios Šiukšlyno žvaigždės gerbėjų ratas buvo visai menkutis ir naujokais nepasipildė. O ir tie patys netruko išsisklaidyti, pamatę neregėtą dalyką. Į Šiukšlyną vietoj įprastos murzinos šiukšliavežės įriedėjo karieta, traukiama milžiniško gauruoto arklio. Jam iš šnervių veržėsi garai, vadeles laikė mažytis sulinkęs senukas vaikišku veidu, o ant arklio nugaros tupėjo juokinga beždžionėlė su skrybėlaite ant pakaušio ir kvailai vaipėsi.

– Mulksiai! – šūktelėjo Ferdinandas naujokams pavymui ir apsimetė, kad nepastebėjo tos neįprastos karios.

– Eime ir mes, ten tikriausiai bus labai įdomu! – Pūkselio akys žibėjo iš smalsumo.

– Ir kas jau ten tokio įdomaus? Tiesiog būrys žioplių. Ne-a, aš geriau čia pastovėsiu, pasidairysiu, save parodysiu. Tu, jei nori, eik, tokių kaip tu ten netrūksta, – paniekinamai purkštelėjo katinas ir ėmėsi kruopščiai valyti savo ilgus ir baltus ūsus.

Šuniukas nuskuodė karios link.

Kad būtų aiškiau, reiktų tarti keletą žodžių apie Pūkselį. Iš tiesų jis nebuvo labai mažas, tiesiog – nedidukas ir visai dailus šunytis, baltas su juodom dėmelėm ant snukučio ir uodegos galiuko. Pūkselis neprisiminė, kaip jis atsidūrė Šiukšlyne, bet kaimynė žiurkė sykį užsiminė, kad tądien pasirodė blizganti mašina. Iš jos išlipusi storulė languota suknele atsargiai padėjo kaspinu perrištą dėžę ir paskubomis nuvažiavo. Žiurkė, aišku, suskubo patikrinti, kas ten. O joje ir buvo Pūkselis.

Bet šuniukas neėmė to giliai į širdį. O gal dar buvo per mažas tam suprasti.

Karieta

Karieta atrodė įspūdingai. Nudažyta ryškia oranžine spalva, numar-ginta įmantriausiais ornamentais, ji kėlė pasigėrėjimą visiems, kas ją išvydo. O Šiukšlyne gyventojų niekada netrūko.

– Čia tai bent! Šitas žirgas turbūt labai galingas! Atsargiau, jis numins tau koją! Tik pažvelkit: gal čia karaliai atvažiavo! Kokie dideli ratai! – skli-do iš visų pusių. Keturi šunys, dešimt kačių, debesis varnų, keletas riebių žiurkių – būrys amžinų smalsuolių degė noru sužinoti, kas toje karietoje.

Pagaliau – girgžt! – karietos durys atsivėrė. Iš pradžių išlindo ske-petaite uždengtas narvelis, tada pasirodė jį laikančios liesos plaukuotos rankos. Paskui rankas išniro nematytas padaras. Jį išvydę šunys pabruko uodegas ir spruko šalin. Katės pašiausė nugaras ir šnypšdamos pasitraukė atokiau. Žiurkių neliko nė kvapo. Šis padaras šiek tiek priminė žmogų, nes vaikščiojo dviem kojomis, bet jo galva tikrai buvo ne žmogaus: saulėje blizgėjo plikas viršugalvis, ant galvos iš šonų styrojo mėlyni į plaukus panašūs šeriai. Pusė veido balta, pusė – geltona. Vietoj nosies – raudonas bumbulas. Kojos dryžuotos ir plačios kaip maišai. O jau pėdų ilgumėlis – ištisos trys katino uodegos! Šis keistuolis buvo juokingai nerangus, nes

lipdamas iš karietos užkliuvo savo ilga pėda už tekinio ir – šlumšt! – kaip ilgas tėškėsi tiesiai į juodai rudą Šiukšlyno smėlį. Iš rankų bildėdamas iškrito narvelis su kažin kuo pūkuotu viduje.

– Kad tave perkūnėlis! Tfu! – Keistuolis pūkšdamas pakilo, skepetaite piktai nubraukė prilipusias dulkes ir, nė nežvilgtelėjęs į nukritusį narvelį, įsiropštė karieton.

– Nuo-a! – šmaukštelėjo botagu seniokas, arklys žvengdamas truktelėjo karietą, o beždžionė paskutinį kartą juokingai nusivaipė.

Keistas naujokas

Šiukšlyno gyventojai netruko atsitokėti. Pirmoji kaip visada prie narvelio pritykino kaimynė žiurkė. Iš pradžių dantimis pabandė narvelio grotas – jos buvo tvirtos ir neįkandamos. Paskui įsidrąsinusi įkišo vidun leteną ir stumtelėjo pilkąjį kailio gumulą, esantį viduje. Gumulas krūptelėjo ir išsitiesė: pasirodė trumpos kojos, atsirado uodega ir apvalokos ausys. Narvelio kalinys priminė riebią pilvotą voverę.

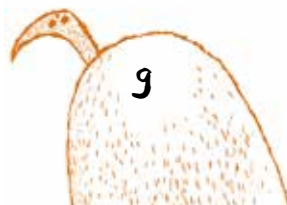
– Štiš! – pamatęs žiurkę, padaras nė kiek neišsigando. Jis smalsiai apsidairė, sunkiai atsiduso ir, mikliai kažką pasukiojęs, atidarė narvelį.

– Štiš, štiš! – murmtelėjo, kabarodamasis ant narvelio. – Atsirado mat plikuodegė!

Bet žiurkė buvo drąsi ir nė nemanė sprukti. Pamažu iš visų pakampių ėmė lipti kiti ir artintis prie pilkojo padaro.

– Va-je... – sustenėjo pilkasis ir skubiai smuko narvelin užsitrenkdamas dureles.

– Kas tu toks? – pirmoji prabilo kaimynė žiurkė. – Nebijok, čia visi savi!

– Kas, kas, kas? – vienas per kitą smalsavo išdrąsėję šunys. Katinams ir varnoms šis klausimas taip pat nedavė ramybės, todėl jie sutūpė ratu aplink narvelį ir laukė atsakymo.

Pūkselis prasibrovė pro smalsuolių ratą ir, įkišęs savo šlapią nosį tarp grotų, švelniai tarė:

– Aš esu Pūkselis, o kas tu?

Pilkasis tupėjo uodega užsidengęs akis ir visas virpėjo.

– Nebijok, čia tikrai visi savi, – padrąsino šuniukas.

Pagaliau pilkasis nurimo. Tada kyštelėjęs vieną, paskui kitą akį iš po uodegos, krustelėjo ūsuotą snukutį ir ištempęs kaklą apsidairė.

– Ak, gal tu ir teišus, – kimiai sumurmėjo pilkis ir atsargiai išlindo iš narvelio. – Gal man džiaugtis dėl to, ar ką? Savi man patinka. Tik va kraustyti į tokią vietą tai jau ne mano stilius.

Šiuokšlyno gyventojai susižvalgė, bet niekas nieko nepratarė ir klausėsi toliau.

Atvykėlio pasakojimas

– Leiskite prisistatyti! – Pilkasis pasistiebė ant užpakalinių kojų, išrietė uodegą, pastatė ausis ir iškilmingu balsu sušuko: – Mieloji publika, jūsų dideliame džiaugsmui, iš už jūrų marių ir devynių girių atvyko didis magas ir kerėtojas, visokių triukų meistras ir gyvačių užkalbėtojas, ateities pranašas ir ugnies rijikas, stebuklingasis ir nepakartojamasis ponas Šin Šilas! Orkestre, marš!

Tada nutiko vienas netikėtas dalykas: ponas Šin Šilas susirietė kaip įgeltas, keletą kartų apsisuko ratu ir puolė kasytis. Atrodė, kad besikasydamas jis nusiplėš dalį kailio nuo nugaros ir šonų, kurie jau ir taip buvo

